

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.146 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat B. DEBELS in opvolging van advocaat M. HUSTINX en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Yoruba-etnie te behoren en afkomstig te zijn van Iju. U bent de oudste zoon van de koning van Iju. In uw dorp heerste er een politieke twist tussen enerzijds Taya Alaso Adura, commissaris van financiën in Ondo State en Dele Fagoriola, de PDP-voorzitter van Iju-Itagbolu local government area. Deze politieke twist uitte zich eveneens in gevechten tussen de ‘thugs’ van deze twee politici. Op 10 november 2006 vond er een politieke meeting plaats in het huis van Taya Alaso Adura. Er braken gevechten uit tussen beide partijen en gewerschoten werden gelost. U liep op straat en mensen sloegen op de vlucht. U vluchtte eveneens naar uw woning. De daarop volgende weken hielden de gevechten in Iju tussen beide partijen aan waarbij er gewonden en doden vielen. Uw vader riep op 31 december 2006 Taya Alaso Adura en Dele Fagoriola in zijn paleis. Uw vader, die niet wilde dat zijn dorp ten onder ging aan de onlusten, eiste dat de gevechten tussen de ‘thugs’ van de beide politici zouden stoppen. Uw vader dreigde ermee de persoon wiens

‘thugs’ opnieuw zouden beginnen vechten te vervloeken waarop de twee mannen zijn paleis verlieten. Kort nadien begonnen de gevechten opnieuw. Mannen van Taya Alaso Adura stormden op het paleis af. U zag hen naderen en vluchtte uit het paleis naar het bos. U bracht er de nacht door en de volgende dag ging u naar Itagbolu waar u verbleef bij Yusuf (O.), een klant van uw vader. Dezelfde dag ging deze Yusuf naar uw dorp om er de toestand te bekijken. Bij zijn terugkomst zei hij u dat het paleis van uw vader vernietigd was, alsook zijn houtzagerij en zijn truck. Yusuf zei u eveneens dat het er niet veilig was voor u gezien de leider van de ‘thugs’ van Taya Alaso Adura aan Yusuf gezegd had dat hij u en uw familie diende te vermoorden als hij u zag gezien uw vader ermee bedreigd had Taya Alaso Adura te vervloeken. Yusuf achtte het evenmin veilig voor u in Itagbolu en gaf u het adres van een pastoor in Lagos die vroeger werkzaam was in Iju. U vertrok dezelfde dag per bus naar Lagos waar u onderdak vond in de kerk van pastoor Oluwashe. Op 11 november 2007, toen u van de markt kwam, zag u een groep buurtbewoners voor de kerk staan. Zij zeiden u dat zes jongens, gewapend, naar de kerk gekomen waren en aan een meisje, Kemi gevraagd hadden of zij ene Kehinde uit Iju kende waarna zij uw beschrijving gaven. Nadat Kemi hen zei dat zij u niet kende, gingen ze de kerk binnen en begonnen deze te doorzoeken. Aan de hand van de beschrijving die Kemi u van de jongens gaf vermoedde u dat het ‘thugs’ van Taya Alaso Adura waren. U ging vervolgens naar het huis van de pastoor en legde hem de situatie uit. Hij achtte de situatie niet meer veilig voor u. Na tien maanden verliet u de kerk. U leefde vervolgens gedurende twee weken in een gebouw in constructie. Op 25 november 2007 werd u door pastoor Oluwashe voorgesteld aan ‘Chief’. De pastoor zei u dat deze man u het land zou uithelpen. Chief bracht u naar de luchthaven in Lagos waar u samen met hem het vliegtuig nam. Na een tussenstop in een voor u onbekende plaats kwam u op 26 november 2007 in België aan. Volgens de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg u op 27 november 2007 asiel aan.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er moet worden vastgesteld dat u geen gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw dorp en uw geboorteland ontvlucht te zijn en niet te willen terugkeren naar Nigeria uit vrees voor vervolging door Taya Alaso Adura en zijn mannen. U vreest dat deze man en zijn ‘thugs’ u zouden willen doden omdat uw vader er eerder mee bedreigd had Taya Alaso Adura te vervloeken indien de gevechten in zijn dorp opnieuw zouden beginnen. Gezien deze dreiging van uw vader en gezien Taya Alaso Adura en

zijn mannen opnieuw verwickeld waren in gevechten, zou Taya Alaso Adura zijn mannen de opdracht gegeven hebben u en uw familie te vermoorden.

Vooreerst dient opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen **niet ressorteren onder de criteria die opgenoemd worden in de Vluchtelingenconventie**. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het feit dat u behoort tot een welbepaalde sociale groep zou vervolgd worden. U vreest immers Taya Alaso Adura en zijn 'thugs' omdat zij er mee zouden gedreigd hebben u te vermoorden omdat uw vader als dorpskoning ermee had gedreigd Taya Alaso Adura te vervloeken indien hij de gevechten in Iju zou heropstarten. De door u aangehaalde problemen tussen u en Taya Alaso Adura zijn bijgevolg van gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de **beoordeling van het reëel risico op het lijden van ernstige schade**, dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor vervolging steunt op verklaringen van derden (Yusuf) (gehoorverslag p.21-23) zonder dat u deze verklaringen probeerde te verifiëren. U verklaarde zelfs dat u niet probeerde te weten te komen waar uw familie zich na het beweerde incident in het paleis bevond. U haalt bijgevolg **onvoldoende concrete elementen** aan die effectief wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bovendien dient in deze nog vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen aanhaalt die erop wijzen dat u niet op bescherming kan of zou kunnen rekenen van de Nigeriaanse autoriteiten, noch maakt u aannemelijk dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen.

U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat u noch vóór uw vertrek naar Lagos, noch tijdens uw verblijf in Lagos zich tot de politie gewend heeft om uw problemen met de 'thugs' van Taya Alaso Adura te melden. U stelde dat u niet naar het politiekantoor van uw geboortedorp Iju, noch naar het politiekantoor in Igbolu bent geweest omdat de 'thugs' vaak naar het politiekantoor gaan om met de politie te vechten en om het kantoor te vernietigen (gehoorverslag p. 25). Redelijkwijze kan er echter van u verwacht worden, vooral gezien de bijzondere positie waarin u zich bevond als eerstgeboren zoon van de dorpskoning, dat u op zijn minst een poging zou ondernomen hebben om na te gaan of u al dan niet bescherming kon genieten van de autoriteiten van uw dorp. Uw verklaring als zou u zich niet tot de politie in Lagos gewend hebben gezien u er uw weg niet kende is eveneens niet afdoende als uitleg waarom u nagelaten heeft beroep te doen op de autoriteiten van uw land. Redelijkwijze kan er verwacht worden dat u, alvorens beroep te doen op internationale bescherming, alle mogelijkheden tot bescherming door de nationale autoriteiten zou uitputten, wat u in casu nagelaten heeft te doen waardoor u evenmin aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan immers enkel worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen, wat uit uw verklaringen niet blijkt.

Aangaande uw beweringen dat de jongens van Taya Alaso Adura naar de kerk in Lagos gekomen zijn waar u ongeveer tien maanden heeft verbleven waardoor u zich er niet langer veilig voelde dient vastgesteld dat u zich aangaande de komst van deze jongens opnieuw enkel en alleen baseert op mondelinge verklaringen van derden. Bovendien steunt u zich voor het feit dat het daadwerkelijk 'thugs' van Taya Alaso Adura zouden geweest zijn, enkel op een beschrijving van deze personen die naar de kerk gekomen waren en op het merk van hun wagen waardoor u echter geenszins met zekerheid kan stellen dat het daadwerkelijk jongens van Taya Alaso Adura waren (gehoorverslag p. 29-30). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de personen die naar de kerk kwamen naar u op zoek waren zonder dat u echter de ware toedracht van hun zoektocht naar u kent. U stelde uitdrukkelijk dat deze jongens aan Kemi niet de reden van hun verzoek gemeld hebben. U vermoedde evenwel dat deze jongens u zochten om u te doden, wat echter louter een veronderstelling uwentwege is waarvoor u geen objectieve elementen aanhaalt (gehoorverslag p. 30). U kon bijgevolg niet aannemelijk maken dat u in Lagos daadwerkelijk door de 'thugs' van Taya Alaso Adura werd gezocht, noch dat deze naar Lagos gekomen waren met de bedoeling u te doden of te vervolgen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan staven.”

3.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt omwille van het feit dat hij behoort tot een sociale groep, meer bepaald een lokale gemeenschap die zich in een politiek dispuut bevindt met de regering van een staat binnen Nigeria. Daarnaast is zijn vrees tevens gebaseerd op zijn politieke overtuiging. Als oudst geboren zoon van de koning van deze gemeenschap, is hij het slachtoffer van het dispuut waarmee zijn vader zich heeft gemoeid. Hij stelt hierdoor de ‘thugs’ van de regering te vrezen gezien deze expliciet hebben gemeld dat verzoeker en zijn familie vermoord moeten worden daar zijn vader een lokaal lid heeft gesteund in plaats van de regering.

Verzoeker voert aan dat zijn vrees voor vervolging terecht is, gelet op de massale vernietiging, geweldpleging en moorden.

Het feit dat hij deze informatie via een derde heeft verkregen doet volgens verzoeker niet terzake.

Het zou voor hem onmogelijk zijn zich tot de politiediensten te wenden ter bescherming aangezien deze ressorteren onder de regering, welke hem zoekt en bedreigt met zijn leven.

Dat de ‘thugs’ hem in de kerk zochten is volgens verzoeker geen loutere veronderstelling, zij rijden immers met kenmerkende auto's en halen geen kerk overhoop indien zij komen om de vrede te bewaren.

Verzoeker wijst erop dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn reisweg en identiteit, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanbrengt ter staving van zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de beweerdde problemen in het dorp waarvan zijn vader koning zou zijn. Hij brengt geen begin van bewijs bij met betrekking tot zijn beweerdde familieband met de dorpskoning, noch inzake de aangehaalde politieke twisten of het afgebrande paleis van zijn vader. Dit klemmt des te meer daar het algemeen geweten is dat de koning (‘chief’) binnen de lokale context in Nigeria een belangrijke maatschappelijke functie heeft zodat de vernieling van een paleis niet ongemerkt kan gebleven zijn voor de lokale en nationale media.

Verzoeker baseert zijn beweerdde vrees louter op de verklaringen van derden en verifieerde deze niet alvorens hij zijn dorp en later zijn land ontvluchtte (administratief dossier, stuk 3, p. 22-23; p. 29-32). Hij is niet op de hoogte van de situatie van zijn familieleden, welke tevens

met de dood bedreigd zouden zijn, en heeft evenmin ernstige pogingen ondernomen om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke situatie en die van zijn familie, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk, indien de aangebrachte feiten waarachtig zouden zijn - *quod non* -, waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. Dat de politiediensten deel uitmaken van de regering, welke hem zoekt en bedreigt, betreft een loutere bewering die door verzoeker niet onderbouwd. De bestreden beslissing stelt terecht dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kon worden dat hij op zijn minst een poging zou ondernomen hebben om na te gaan of hij al dan niet op de bescherming van de overheid zou kunnen rekenen alvorens zijn dorp en later zijn land te ontvluchten, te meer gelet op zijn beweerde vooraanstaande positie als zoon van het dorps hoofd. Ook op dit punt blijft de bestreden motivering derhalve staande en wordt deze door de Raad overgenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Hij argumenteert dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, gelet op de reeds gepleegde vernietiging en moorden. Er zou verzoeker in Nigeria een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staan.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen uitsluitel geeft dat het risico destijds en thans niet aanwezig is, zodat de motivering grondslag mist.

4.2. De Raad merkt op dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf rust, zodat het aan hem is het bestaan van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer aannemelijk te maken. Verzoeker brengt, behoudens de elementen die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, echter geen concrete elementen aan. Derhalve kan hem omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen, en, ten overvloede, het feit dat hij de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst niet heeft benut (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.